

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně:

O. K.

státní příslušností Ukrajina

bytem: P.

zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem

sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie

sídlem Olšanská 2, P.O.BOX 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2017 č.j. CPR-19563-2/ČJ-2017-930310-V236

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl.m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 2. 6. 2017 č.j. KRPA-149506-26/ČJ-2017-000026 ve věci povinnosti opustit území České republiky.
2. Žalobkyně v žalobě namítala porušení ust. § 2 odst. 1, 3, 4, § 3, § 68 odst. 3 správního řádu a dále ust. § 50a odst. 3 písm. c) ve spojení s ust. § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Měla za to, že žalovaný se předně nedostatečně zabýval odvolacími námitkami žalobkyně, resp. je špatným způsobem právně posoudil, prvoinstanční rozhodnutí nedostatečně přezkoumal a tím neodstranil zjevnou nezákonnost a nepřiměřenost tohoto rozhodnutí a zatížil i z tohoto důvodu své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností. Žalobkyně rovněž namítala absenci srozumitelného a dostatečného posouzení přiměřenosti dopadů v rozhodnutí nalézacího správního orgánu, přičemž dle jejího názoru se s nepřiměřeností nevypořádal ani žalovaný. Žalobkyně uvedla, že má na území České republiky silné kulturní a ekonomické vazby. Vzala si zde několikamilionový úvěr, peníze investovala do nemovitostí. Je provozovatelkou úspěšné tradiční „Mongolské restaurace“, prostřednictvím které podporovala řadu kulturních a společenských akcí v České republice. Zajišťovala občerstvení na řadě festivalů, dnech Policie České republiky a různých vzdělávacích a sblížovacích projektech organizovaných Velvyslanectvím Mongolské republiky. Citovala z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013 č.j. 8 As 118/2012-45. Měla za to, že správní orgány nevzaly v potaz všechna kritéria. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že bylo nezbytné a nevyhnutelné vydat rozhodnutí o povinnosti opustit území a současně považuje závěry žalovaného v rozsahu odůvodnění nejenom za nesprávné, ale také za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a shromážděný spisový materiál. Neshledal ve svém postupu pochybení a měl za to, že postupoval v souladu s platnou právní úpravou. Navrhl žalobu zamítnout.
4. Při jednání konaném dne 29. 4. 2019 zástupce žalobkyně setrval na svých právních názorech a procesních stanoviscích, žalovaný omluvil svou neúčast na tomto jednání.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Ve správním spise jsou pro danou věc založeny tyto podstatné dokumenty: úřední záznam správního orgánu prvního stupně ze dne 24. 4. 2017 č.j. KRPA-149506-1/ČJ-2017-000022, oznámení správního orgánu prvního stupně o zahájení správního řízení ze dne 24. 4. 2017 č.j. KRPA-149506/ČJ-2017-000022, protokol správního orgánu prvního stupně o výsledku účastníka řízení ze dne 10. 5. 2017 č.j. KRPA-149506/ČJ-2017-000022, rozhodnutí správního orgánu ze dne 2. 6. 2017 č.j. KRPA-149506-26/ČJ-2017-000022, odvolání žalobkyně ze dne 15. 6. 2017 a doplnění odvolání ze dne 29. 6. 2017, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2017 č.j. CPR-19563-2/ČJ-2017-930310-V236.
7. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 2. 6. 2017 č.j. KRPA-149506-26/ČJ-2017-000022 byla žalobkyni dle ust. § 50a odst. 3 písm. c) v návaznosti na ust. § 50a odst. 4 zákona o pobytu cizinců uložena povinnost opustit území České republiky. Podle ust. § 50a odst. 4 zákona o pobytu cizinců byla jí stanovena doba k opuštění území České republiky nejpozději do 20 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí. V odůvodnění

pak bylo mimo jiné uvedeno, že žalobkyně porušila svou právní povinnost tím, že pobývala na území České republiky bez platného víza. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí zrekapituloval průběh správního řízení a mimo jiné konstatoval, že žalobkyně vyvolala řízení o povinnosti opustit území České republiky tím, že prokazatelně porušila svou právní povinnost uvedenou v ust. § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, neboť dne 24. 4. 2017 pobývala na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu. Podle žalovaného správním orgánem prvního stupně byl skutkový stav zjištěn, doložen a následně i odůvodněn. V daném případě tedy byly zjištěny zákonné důvody pro vydání rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území České republiky. Rozhodnutím o povinnosti opustit území České republiky je vyjádřen zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval, jedná se o preventivní opatření, které na rozdíl od uložení správního vyhoštění nepředstavuje přítěžující okolnost pro následné získání povolení k pobytu na území České republiky a není spojeno se zákazem pobytu. Žalobkyně podle žalovaného má tedy možnost, po vycestování z území České republiky, vyřídit si záležitosti tak, aby získala vízum k pobytu na území České republiky nebo požádat o povolení k pobytu za splnění zákonných podmínek.

8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

9. Podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců *„rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území“*.
10. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí“*.
11. V daném případě není pochyb o tom, že žalobkyně není oprávněna pobývat na území České republiky a že dle správních orgánů nebyly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění. Posuzovanou otázkou je, zda se správní orgány dostatečně vypořádaly s tím, zda bude či nebude žalobkyni uvedeným rozhodnutím nepřiměřeným způsobem zasaženo do soukromého nebo rodinného života a zda dané rozhodnutí je přiměřené.
12. Soud uvádí, že zákonodárce stanovil dva režimy, které lze mimo jiné odlišit svou přísností kladenou na cizince. Zatímco v rámci rozhodnutí o správním vyhoštění je obligatorně stanovena doba, po kterou cizinec nemůže vstoupit na území členských států Evropské unie, u uložení povinnosti opustit území tento zákaz stanoven není. Cizinec může nadále využívat dalších možností, díky nimž by mohl získat možnost oprávněného pobytu na území České republiky. Správní vyhoštění tak zpravidla znamená přísnější postup a nepříznivější následky pro cizince, než je tomu u rozhodnutí o povinnosti opustit území.

13. Rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců nelze vydat, jestliže by jím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2017 č. j. 7 Azs 24/2017–29, v němž konstatoval, že „i v případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců je třeba posuzovat přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí podle § 174a téhož zákona. Daná sféra je pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců transponuje do vnitrostátní úpravy čl. 6 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Její čl. 5 ukládá členským státům povinnost náležitě při jejím provádění zohlednit a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavracení“.
14. Nejvyšší správní soud však ve svém rozhodnutí ze dne 16. 5. 2017 č. j. 6 Azs 11/2017-27 uvádí, že „práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou 6 Azs 11/2017 veřejného pořádku. (obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS).
15. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že se oba správní orgány vypořádaly s posuzováním zásahu do rodinného nebo soukromého života i přiměřenosti rozhodnutí dostatečně, protože jejich rozhodnutí nelze označit za nepřezkoumatelná. Žalovaný kupříkladu na s. 5 napadeného rozhodnutí uvedl, že ze spisového materiálu byly zjištěny jen uváděné vazby obecného rázu, které žalobkyně blíže nespecifikovala, pouze uvedla, že pobývá 17 let na území České republiky, je zde plně integrovaná se silnými sociálními i rodinnými vazbami (na území pobývá její bratr), přičemž nikoho bližšího již nemá; správní orgán prvního stupně dostatečně zjišťoval vazby žalobkyně, tato však odmítla (i po poučení) vypovídat a ani možnost k vyjádření před vydáním rozhodnutí nevyužila. Žalovaný dále uvedl, že žalobkyně je dospělá a soběstačná osoba, která měla možnost vycestovat z České republiky v době platnosti výjezdního příkazu, což neučinila a ani v době výjezdního příkazu za účelem vycestování o žádný druh oprávněného pobytu nepožádala. Podle žalovaného vytvoření vazeb na území České republiky po několika letech pobytu je samozřejmé, ale zájmem státu je, aby na území České republiky pobývali pouze ti cizinci, kteří se v dohledné minulosti nedopustili protiprávního jednání, respektují právní předpisy a pobývají na území České republiky

v souladu se zákonem; žalobkyně si musela být a nepochybně si i byla vědoma svého neoprávněného pobytu, neboť nerespektovala vydaný výjezdní příkaz a nevystoupala z České republiky. Městský soud v Praze toto hodnocení žalovaného považuje za zcela dostačující vypořádání jak s otázkou přiměřenosti rozhodnutí, tak ve vztahu k dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně.

16. Soud se pak s hodnocením žalovaného plně ztotožňuje a podotýká, že rozhodnutím o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců žalobkyni nebyl stanoven zákaz vstupu na území členských států Evropské unie, nýbrž toliko povinnost vycestovat. Na těchto závěrech nemění ničeho ani tvrzení žalobkyně, že má k území České republiky silné kulturní a ekonomické vazby, že si vzala na jejím území několikamilionový úvěr, peníze investovala do nemovitostí, které nyní musí splatit, jakož ani poukaz na to, že žalobkyně provozovala úspěšnou mongolskou restauraci, prostřednictvím níž podporovala řadu kulturních a společenských akcí v České republice, či že zajišťovala občerstvení na řadě festivalů, dnech Policie České republiky a různých vzdělávacích a sblížovacích projektech organizovaných mongolským velvyslanectvím. Ani tyto skutečnosti nepřeváží nad porušením zákona o pobytu cizinců ze strany žalobkyně, přičemž soud podotýká, že žalobkyně tato tvrzení uplatnila poprvé až v řízení o žalobě, a tudíž nelze vyčítat správním orgánům, že se těmito tvrzeními nezabývaly. Žalobkyni nic nebrání usilovat o získání legálního pobytového oprávnění na území České republiky. Soud ze všech uvedených důvodů uzavřel, že s ohledem na porušování právních předpisů ze strany žalobkyně, jakož i na to, že jí nebyl uložen zákaz vstupu na území Evropské unie, žalobou napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně dle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod či čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, zvláště pak, když správní orgány zvolily velmi mírné opatření, a to toliko rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí pak z uvedených důvodů soud nepovažuje ani za nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Zájem nad dodržováním právních předpisů České republiky tak v daném případě převáží nad právem na zachování soukromého a rodinného života žalobkyně.
17. K aplikovatelnosti institutu rozhodnutí o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017 č.j. 6 Azs 11/2017-25: „*Rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců není spojeno s bezprostředním výkonem tohoto rozhodnutí, což je dalším znakem odlišujícím jej od rozhodnutí o správním vyhoštění. Za účelem výkonu povinnosti opustit území také nelze cizince zajistit dle zákona o pobytu cizinců. Z důvodové zprávy k novele zákona o pobytu cizinců č. 314/2015 Sb., kterou bylo uvedené ustanovení do zákona zakotveno, lze vyčíst úmysl zákonodárce stanovit povinnost opustit území v souladu s návratovou směrnicí i těm cizincům, kteří chtějí dobrovolně vycestovat a nejsou shledány důvody pro rozhodnutí o správním vyhoštění. Návratová směrnice totiž obecně ukládá povinnost rozhodnout o opuštění území v případech všech cizinců, kteří se neoprávněně nacházejí na území, kromě výjimek stanovených směrnicí.*“
18. Vzhledem ke všemu shora uvedenému, ke zcela minimálnímu zásahu rozhodnutí o povinnosti opustit území do práv žalobkyně a jejího soukromého a rodinného života, jakož i jejích vazeb, soud uzavřel, že napadené rozhodnutí není nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, jakož ani nedošlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně.

19. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žádnou z uplatněných námitek důvodnou, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. dubna 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně